

Bekény Zsombor

„A Mátyásföldi ház”

Sokat tépelődtem; nem megírni volt nehéz ezt az emlékezést, csak magamban az „alkalmas személyt” megtalálni rá. Nagymamám (Bulányi Livia) halála óta egy örökség egyetlen tagjaként felelőség van rajtam Gyurka bácsi és a család témában, családtagként, ki 15 éves kora óta egy Bokor-közösséghez is tartozik.

Igyekszem emlékeim mellett megidézni Nagyit, Babuci nénit (Bulányi Kamilla) és az általuk elmondottakat kiegészíteni saját élményeimmel.

Mikor az íráshoz fogtam, kértem anyut, adjon nekem képeket a házról, a családról, ezek köré a képek köré szeretném emlékeimet odatenni, megmutatni, kik vagyunk Bulányiak, Stüek-ök ... és hogy kerülök a képbe én.

A házról a kép a 40-es évek közepe-vége felé készült, a kép érdekessége, hogy Bulányi Szilárd, Gyuri bácsi édesapja készítette. Ebben az időben bankigazgatói állásából elbocsájtották, és

mivel a háború előtt a fényképezés a hobbjá volt, saját gépeivel, eszközeivel vándorfényképészként keresett pénzt.

Amikor megszülettem, Pest-Buda-Óbuda egyesítésének centenáriuma a család az Emma utcai házban lakott, ott lakott édesanyja, Stück Gizella – nekem a fájós lábú dédi –, valamint Gyuri bácsi is. A Bokor első nemzedékei ismerik ezt a házat, majd a fél házat, mikor az Emma utcai ház felét el kellett adni.

Vicces anekdota, hogy a házzal szembeni játszótéren mindig ült „valaki”, aki ugyanazt az újságot olvasta egész nap.

Születésem után a családi események közül az első a családi karácsony volt, ennek képei élénken élnek bennem, az Attila úti lakás bútorai, amit sosem felejték el, mert a rendházban berendezett lakrészben történt utolsó találkozásunkkor is azok vettek körül.

Ez a találkozás is fontos emlék számomra. Nagyinak és Gyuri bácsinak volt közös ügye, de Nagy Szolnokon volt, így engem kért meg, menjek el a találkozóra. Délután volt, már félhomály lengte be az épületet, és csend. Kopogtam, nem jött válasz, a kísérőm biztatására beléptem – mintha az Attila úti lakásba léptem volna be, ismerős és otthonos volt nekem. (Nagy)nagybátyám aludt, így leültem és gondolataimba mélyedtem én is. Felébredt, és mivel várt engem, beszélgettünk, úgy ahogy csak Ő tudott beszélgetni ... Miután mindent elrendeztünk, elvette, amit Nagy küldött neki, betette egy fiókba és kérte, borotváljam meg, vendége jön, így mégsem fogadhatja.

Az Attila úti lakásra nagyon emlékszem, élénk az emlék, ahogy az is, hogy fiatakként vicces és groteszk volt az állam tapintatlan jelenléte. Ekkor kezdtem érezni: valamivel nagyon kihúzta a gyufát ... Akkor nekem egy volt a család idősebb tagjai közül; bár az világos volt – annak ellenére, hogy gyerekként nem lábatlankodhattunk közöttük –, hogy valamit letett az asztalra, súlya van a szavának.

A karácsonyok elengedhetetlen kelléke volt a prumos-szörp, amiről szentül hittük, hogy gépelési hiba, mert a prumos szónak semmi értelme, az rumos szörp. Gyuri bácsi mindenkinek saját szellemi és óbudavári „gyümölcsseit” adta ajándékba karácsonyra, és ennek tételes listáját a velem-korúak közül a Bulányi név továbbvivője, nagybátyám, Bulányi Tamás „önként” olvashatta fel. Ennek a közös karácsonyozásnak a hagyománya az 50-es évek közepére nyúlik vissza, mikor Gyuri bácsi szabadult a börtönből.

Másik jeles esemény a nyári családi találkozó, melynek „Budavári” adott otthont, és házigazdája, mentora – akárcsak a karácsonyoknak – szintén Teri néni volt. Felnőttként biztosan tudom, bár akkor is sejtettem, hogy szívében varázslat lakott, mert semmiből varázsütésre terüj-terüj asztalt tudott varázsolni. Óbudavár szintén a Bokor közösség egyik olyan helyszíne, ahol talán mindenki megfordult, látogatóként, lelki gyakorlatosként ... sajnos képet nem találtam hozzá. Az ott megjelenő családtagok, Gyuri bácsi, Babuci néni és Nagy közvetlen rokonai voltak – unokatestvérek –, és annak családjai. Nekünk vonzóbb volt akkor a családi anekdoták helyett a Balaton közelsége, a fürdés lehetősége, így amikor tehattük, „lepattantunk” az ösöktől és irány a strand.

Ez idő tájt Gyuri bácsi – gondolom, Nagyi unszolására – elvitt egy közösségbe a még éppen épülő Vincze-házba. Péter és Kriszti velem-korú gyerekek, a Márczi-lányok, és a Szabó-gyerekek voltunk egy közösség. Ekkor kezdtem a középiskolát, a Mester utcába jártam nap, mint nap iskolába. Fontos része volt életemnek a zene. Ekkor még magam is zenéltem, de mint minden kamasz, lógtam a levegőben. Péterben hamar jó baráttra leltem, részben közösségre jártam, részben mint barátok sokat beszélgettünk, néztük este a tetőtérből a város fényeit. Gabi néni olyan lett nekem, mint egy jó nagynéni.

Gyurka bácsi, hisz a Bokor berkein belül így nevezték Őt, figyelte cseperedésem, Nagyival öregkorukra megint közel kerültek egymáshoz. Az utolsó nyáron Óbudaváron Nagyi munkáját Vincze Kriszti segítette, amiért Nagyi hálás volt Krisztinek, mert egyedül már nehezen bírta a feladatokat.

A Bokor és Gyuri bácsi pályafutásában voltak évfordulós alkalmak, amin Nagyi, mint a család képviselője, helyet és szerepet kapott, de ezeken a szerepléseken kérésére én helyettesítettem. Mindig szívesen tettem ennek eleget, mert Nagyit nagyon szerettem és tudtam, neki fontos volt, hogy büszke lehet a bátyjára.